

El fruit de l'Esperit

Dc, 27/10/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 27 d'octubre 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

La predicació de Sant Pau està tota ella centrada en Jesús i el seu misteri pasqual. L'Apòstol de fet es presenta com a pregoner de Crist, i de Crist crucificat (cf. *1 Cor 2,2*). Als Gàlates, temptats de basar tota la seva religiositat en l'observança de preceptes i tradicions, els recorda el centre de la salvació i de la fe: la mort i la resurrecció del Senyor. Ho fa posant davant d'ells el realisme de la creu de Jesús i escriu així: "Qui us ha encantat? Només vosaltres, als ulls de qui va ser representat Jesucrist vivent crucificat!" (*Gal 3,1*). Qui us ha encantat per allunyar-vos de Crist Crucificat? És un mal moment per als Gàlates ...

Encara avui, molts busquen la seguretat religiosa més que el Déu vivent i veritable, centrant-se en rituals i preceptes en lloc d'abraçar ells mateixos el Déu de l'amor. I aquesta és la temptació dels nous fonamentalistes, d'aquells als quals sembla que el camí a seguir fa por i no van endavant sinó enrere perquè se senten més segurs: cerquen la seguretat de Déu i no el Déu de la seguretat. Per això Pau demana als Gàlates que tornin a l'essencial, a Déu que ens dona la vida en Crist crucificat. Ho testimonia en primera persona: "He estat crucificat amb Crist, i ja no visc jo, sinó que és Crist qui viu en mi" (*Gal 2,20*). I cap al final de la Carta, afirma: "Quant a mi, Déu me'n guard de gloriar-me en res si no és en la creu de nostre Senyor Jesucrist" (6,14).

Si perdem el fil de la vida espiritual, si ens persegueixen milers de problemes i de pensaments, fem nostre el consell de Pau: posem-nos davant de Crist Crucificat, tornem a començar a partir d'Ell. Agafem el Crucifix amb les nostres mans, premem-lo sobre el cor. O aturem-nos en adoració davant de l'Eucaristia, on Jesús és el Pa trencat per nosaltres, el Crucificat Ressuscitat, el poder de Déu que vessa

el seu amor en els nostres cors.

I ara, sempre guiats per Sant Pau, fem un pas endavant. Preguntem-nos: què passa quan en la pregària ens trobem amb Jesús Crucificat? Succeeix el que va passar sota la creu: Jesús lliura l'Esperit (cf. *Jn*19,30), és a dir, dona la seva mateixa vida. I l'Esperit, que brota de la Pasqua de Jesús, és el principi de la vida espiritual. És Ell qui canvia el cor: no les nostres obres. És Ell qui canvia el cor, no les coses que fem, sinó l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres que canvia el cor! És Ell qui guia l'Església, i nosaltres som cridats a obehir la seva acció, que s'escampa on i quan vol. D'altra banda, va ser precisament la constatació que l'Esperit Sant descendia sobre tots i que la seva gràcia obrava sense excloure ningú el que va convèncer fins i tot els més reticents dels Apòstols que l'Evangeli de Jesús estava destinat a tots i no a uns pocs privilegiats. I els que busquen seguretat, el grup petit, les coses clares com llavors, s'allunyen de l'Esperit, no deixen que la llibertat de l'Esperit entri en ells. Així, la vida de la comunitat es regenera en l'Esperit Sant; i és sempre gràcies a Ell que alimentem la nostra vida cristiana i seguim endavant en la nostra lluita espiritual.

El combat espiritual és un altre gran ensenyament de la Carta als Gàlates. L'Apòstol presenta dos aspectes contraposats: d'una banda les "obres de la carn", de l'altra el "fruit de l'Esperit". Quines són les obres de la carn? Són comportaments contraris a l'Esperit de Déu. L'Apòstol els anomena obres de la carn no perquè en la nostra carn humana hi hagi alguna cosa equivocada o dolenta; de fet, hem vist com ell insisteix en el realisme de la carn humana portada per Crist a la creu! Carn és una paraula que indica l'home en la seva dimensió només terrenal, tancat en si mateix, en una vida horitzontal, on se segueixen els instints mundans i es tanca la porta a l'Esperit, que ens enlaira i ens obre a Déu i als altres. Però la carn recorda també que tot això envelleix, que tot això passa, marceix, mentre l'Esperit dona la vida. Per tant, Pau enumera les obres de la carn, que fan referència a l'ús egoista de la sexualitat, a les pràctiques màgiques que són idolatria i a tot el que socava les relacions interpersonals, com "discòrdia, gelosia, dissensions, divisions, faccions, enveges..." (cf. *Gal* 5,19-21) Tot això és el fruit - per dir-ho d'alguna manera - de la carn, d'un comportament només humà, humà "malaltís", perquè l'humà té els seus valors, però tot això és humà "malaltís".

El fruit de l'Esperit, en canvi, és "amor, joia, pau, magnanimitat, benvolença, bondat, fidelitat, mansuetud, domini de sí mateix» (*Gal* 5,22): així ho diu Pau. Els cristians, que en el baptisme s'han «revestit de Crist" (*Gal* 3,27), estan cridats a viure així. Pot ser un bon exercici espiritual, per exemple, llegir la llista de Sant Pau i mirar la pròpia conducta, per veure si hi correspon, si la nostra vida és realment segons l'Esperit Sant, si dona aquests fruits. La meua vida produeix aquests fruits d'amor, joia, pau, magnanimitat, benvolença, bondat, fidelitat, mansuetud, domini de mi mateix? Per exemple, els tres primers de la llista són l'amor, la pau i la joia: amb això reconeixem que una persona és habitada per l'Esperit Sant. Una persona que està en pau, que és joiosa i que estima: amb aquests tres rastres es veu l'acció de l'Esperit.

Aquest ensenyament de l'Apòstol suposa també un gran repte a les nostres comunitats. A vegades, qui s'acosta a l'Església té la impressió de trobar-se davant d'una gran llista de manaments i preceptes: però no, això no és l'Església! Això pot ser qualsevol associació. Però, en realitat, no es pot captar la bellesa de la fe en Jesucrist partint de massa manaments i d'una visió moral que, desenvolupant-se en molts corrents, pot fer oblidar la fecunditat originària de l'amor, nodrit de la

pregària que dona la pau i joïós testimoniatge. De la mateixa manera, la vida de l'Esperit expressada en els Sagraments no pot ser ofegada per una burocràcia que impedeix accedir a la gràcia de l'Esperit, autor de la conversió del cor. I quantes vegades nosaltres mateixos, sacerdots o bisbes, fem tanta burocràcia per donar un Sagrament, per acollir la gent, que en conseqüència diu: "No, això no m'agrada", i se'n va, i no veu en nosaltres, tantes vegades, la força de l'Esperit que regenera, que ens fa nous. Tenim, doncs, la gran responsabilitat d'anunciar el Crist crucificat i ressuscitat animats per l'alè de l'Esperit d'amor. Perquè només aquest Amor té la força per atreure i canviar el cor de l'home.

Traducció: Josep M. Torrents